O ușă pururi deschisă

REEMA GOODE

O ușă pururi deschisă

Relatări autentice despre lucrările miraculoase
ale lui Dumnezeu în lumea musulmană

Traducere de Ofelia Antal

Casa Cărții, Oradea
2015

Originally published in the U.S.A. under the title: *Which None Can Shut*, by Reema Goode, Copyright © 2010 by Reema Goode
Romanian edition © 2013 by Editura Casa Cartii with permission of Tyndale House. Publishers, Inc. All rights reserved.

Publicată inițial în SUA, cu titlul:
Which None Can Shut, by Reema Goode
Copyright © 2010 by Reema Goode
Ediția în limba română © 2015 Casa Cărții, publicată cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

O uşă pururi deschisă
de Reema Goode
Copyright © 2015 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Goode, Reema
O uşă pururi deschisă / Reema Goode ; trad.: Ofelia Antal. - Oradea : Casa Cărții, 2015
ISBN 978-606-732-017-6

I. Antal, Ofelia (trad.)

244

Traducerea: Ofelia Antal
Editarea: Delia Popescu
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Fidelia Stroie
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Dedicată lui Dumnezeu

O, de ar lăuda oamenii pe Dumnezeu
pentru bunătatea Lui,
şi pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

Psalmul 107:8

Cuprins

Cuvânt-înainte 9
Mulțumiri 11
Povestea din spatele povestitoarei 13
Prefață 17

Capitolul 1: Uşa deschisă 23
Capitolul 2: Înfruntând frica 39
Capitolul 3: Puterea întrebărilor 55
Capitolul 4: Atunci când te aştepți mai puțin 71
Capitolul 5: Chestiuni de familie 91
Capitolul 6: *Jinn* şi ochiul rău 107
Capitolul 7: Vise şi viziuni 123
Capitolul 8: Nu se poate fără Trup 139
Capitolul 9: Picături de îndurare. 151

Mai multe informații 157

Cuvânt-înainte

Avem nevoie de povestiri.

Isus a povestit.

Eu povestesc.

Povestirile nu pot fi înlocuite cu nimic pentru că în fiecare dintre ele se regăsesc ecouri din povestea ta, din a mea sau din cea a copiilor noştri.

Nomadul din deşert, cel ce lansează un zmeu în Kabul, copilul străzii din New York, teroristul din munții Pakistanului, locuitorul din Gaza sau Betleem care aruncă cu pietre… fiecare din ei are o poveste şi ea se cere spusă.

De ce? Fiindcă Isus a murit pentru fiecare dintre ei şi îi iubeşte pe fiecare în parte. Poveştile lor ne ajută să îi punem în legătură cu puterea mântuitoare a lui Isus, astfel încât să îi putem iubi şi să ne rugăm pentru ei până când fiecare va fi, de asemenea, preschimbat într-o forță pozitivă care va face lumea mai bună.

Şi oare din ce cauză considerăm că poveştile lor sunt atât de diferite de ale noastre?

Când s-au născut, erau cu toții copilaşi nevinovați, nu terorişti.

Mulți dintre ei au venit pe lume în țări unde mesajul iubirii lui Dumnezeu nu este cunoscut. Lor nu ar trebui să li se dea şansa să îl audă?

Oare din ce cauză nu am răspândit încă Vestea cea Bună printre ei?

Poate că am auzit chemarea lui Dumnezeu, dar nu ne-am dus… nu am spus, nu am împărtăşit, nu ne-a păsat…

Poate că ne-am gândit că ar fi prea periculos. Însă faptul că suntem indiferenți şi că nu le-am vestit Evanghelia este cu mult mai periculos!

Da, fiecare persoană are o poveste; de fapt, această carte este plină cu astfel de poveşti. Ceea ce vor să ne comunice aceste relatări din Peninsula Arabică este ceea ce se întâmplă când oamenii întâlnesc iubirea lui Isus.

Acesta este motivul pentru care abia aştept să se publice încă vreo sută de cărți precum cea de față. Nu este doar povestea „lor"; este povestea „Lui".

Fratele Andrew

Mulţumiri

Aş dori să mulțumesc, împreună cu Mike, soțul meu, numeroaselor persoane care au contribuit la scrierea acestei cărți şi chiar au făcut ca povestirile din ea să prindă viață. Cu toate că nu putem da nume din motive ce țin de protecția vieții private şi de siguranță, dorim să ne exprimăm în mod public recunoştința față de Trupul lui Cristos.

Le mulțumim colaboratorilor noştri, misionari ca noi. Cu toții aveți poveşti asemănătoare celor ce urmează şi sperăm că această carte reprezintă cu fidelitate experiențele comune pe care le avem aici, în Peninsula Arabică. Le mulțumim dragilor noştri colegi de echipă care s-au rugat şi au lucrat alături de noi, pe măsură ce aceste povestiri şi întâmplări prindeau ființă. Mulțumim acelui domn discret care şi-a manifestat cel dintâi interesul de a publica povestirile noastre şi care a aruncat sămânța credinței ce m-a făcut să cred că, într-o bună zi, aş putea realmente să scriu o carte. Mulțumim familiei pe care o îndrăgim nespus, care ne-a întărit, sprijinindu-ne cu rugăciunea lor, însuflețindu-ne să credem în Dumnezeu pentru săvârşirea unor lucrări neaşteptate.

Le mulțumim liderilor slujitori care au înțeles potențialul cărții. Ei ne-au pus în legătură cu alți membri ai Trupului lui Cristos care pot face ceea ce noi nu putem şi ne-au ținut de mână de-a lungul tuturor etapelor parcurse de această carte. Mulțumim liderilor noştri de misiune care, nu doar o dată, ne-au dat libertatea de a face ceea ce simțeam că Dumnezeu ne călăuzea să facem, chiar şi atunci când cursul evenimentelor lua o turnură uşor nefirească. Le mulțumim nenumăraților credincioşi din

toate colțurile lumii ale căror rugăciuni răbdătoare şi sacrificii financiare au furnizat „energia electrică” necesară pentru ca toate luminile noastre să strălucească în întunericul din jur. Fie ca Domnul să vă copleşească cu binecuvântări pe fiecare dintre voi. Vă ştiți cine sunteți, iar Domnul, de asemenea.

Povestea din spatele povestitoarei

Faceţi cunoștinţă cu Reema Goode

În copilărie, Reema vizionase filmul lui Cecil B. DeMille, *Cele zece porunci*, şi îşi aminteşte că a rămas profund impresionată. Credea în Dumnezeu şi se ruga Lui în fiecare seară, chiar şi după ce depăşise vârsta adolescenței. Totuşi, nu a aflat cum să înceapă o relație personală cu Dumnezeu şi să găsească iertare pentru păcatele sale decât pe la vreo douăzeci de ani, când a citit o broşură creştină peste care a dat întâmplător la serviciu. Era pentru prima oară când Reema primea o explicație a Evangheliei. Pe loc şi-a predat viața lui Cristos şi ardea de nerăbdare să le vorbească şi celorlalți despre El.

Probabil că primele ei încercări de a le împărtăşi celorlalți Vestea cea Bună mai mult i-au derutat decât i-au ajutat. Ce ar fi trebuit să spună? Cum anume ar fi trebuit să o spună? Evident, Reema nu era înzestrată cu harul de a „predica", aşa că s-a hotărât să înceapă prin a le relata oamenilor ceea ce i se întâmplase, aşa cum îşi amintea. Se pare că povestea ei a găsit ecou în inimile multora, care au dorit să afle mai mult despre un Dumnezeu ce era atât de real şi implicat în viețile oamenilor de rând.

În încercarea de a cunoaşte alți creştini, timp de un an de zile, Reema s-a dus, în fiecare duminică în care nu lucra, tot la o altă biserică. Însă când îi întreba despre credința lor, oamenii îi răspundeau invariabil despre cum începuseră să participe la serviciile religioase sau cum deveniseră membri ai bisericii,

diaconi sau învățători la şcoala duminicală. Niciunul nu părea să ştie ce ar presupune „a avea o relație personală cu Dumnezeu" sau „a decide să Îl urmeze pe Cristos". Reema şi-a dat seama că, asemenea ei, mulți oameni au crescut crezând că erau creştini doar pentru că aparțineau unei confesiuni sau că participau la întâlniri. Dar atunci, s-a întrebat ea, unde erau creştinii? De ce erau aşa de greu de găsit?

Într-o bună zi, pe când schimba frecvențele radio, a auzit un program care părea să îi ofere răspunsul. Era emisiunea *Povestiri despre creştini deosebiți*, realizată de Institutul Biblic Moody, mărturii dramatizate despre misionari celebri. Auzind cum credincioşii părăsiseră confortul căminului lor pentru a duce Vestea cea Bună până la capătul pământului, Reema a ajuns să se întrebe: oare toți creştinii plecaseră deja în alte țări unde mesajul Bibliei era necunoscut, indisponibil sau chiar interzis? În naivitatea sa nostimă, a început să îşi pună probleme şi mai serioase.

Revelația faptului că în lume mai existau încă locuri unde oamenii trăiau întreaga viață şi mureau fără să fi auzit vreodată Evanghelia, a făcut-o pe Reema să îşi pună o întrebare. Cu ceea ce ştia acum, cum mai putea ea să rămână în America, unde existau Biblii în toate librăriile şi era libertate deplină de a-L alege pe Cristos? Şi astfel, cu toate că, în cele din urmă, a găsit alți discipoli ai lui Cristos şi s-a implicat activ într-o biserică locală, Reema se angajase în sinea ei să plece, într-o bună zi, într-o regiune neevanghelizată. Însă nu avea să plece singură, după cum avea să se dovedească.

Reema l-a întâlnit pe Mike la un restaurant cu autoservire. S-a nimerit la rând alături de el, după care el a urmat-o până la masa unde se aşezase şi nu a vrut să mai plece. Era, de fapt, nițel îmbufnată, presupunând că acest bărbat, ce era în mod evident mai în vârstă decât ea, foarte înalt şi chipeş, trebuie să fi fost căsătorit. Că nu era, avea să se lămurească foarte curând. Era un creştin necăsătorit, care se angajase să-L slujească pe Dumnezeu

într-o regiune neevanghelizată şi căuta o soție care să-i împărtăşească aspirațiile, pentru a-l însoți. În mai puțin de un an, erau căsătoriți.

Pe când Mike termina colegiul biblic de doi ani, Reema a scris câtorva agenții, cerând informații ce le-ar fi putut fi de folos în restrângerea căutărilor lor misionare până la un anumit loc sau grup de persoane. Unde se aflau cei mai mulți oameni care nu auziseră niciodată Evanghelia? Înainte de a-şi începe căutarea, Mike şi Reema nu cunoşteau mai nimic despre islam. Convinşi pe jumătate că vor ajunge să lucreze cu un trib îndepărtat din junglă, au rămas surprinşi când Domnul a început să le îndrepte inima spre lumea musulmană arabă. Însă, cu cât se informau mai mult despre aceasta, cu atât se îngreuna povara lor.

După ce timp de trei ani au consolidat o bază eclezială care să-i susțină, Mike şi Reema au sosit în Peninsula Arabică. Ei, împreună cu cei doi copii ai lor, Tim şi Lydia, se află încă acolo.

Prefaţă

Lucrările lui Dumnezeu sunt tainice, fiind săvârșite uneori prin mijlocirea unor evenimente aparent fără legătură între ele.

În 1990, Luis Bush născocea noțiunea de „Fereastra 10/40", referindu-se la o regiune a globului în care locuiesc cele mai extinse, inaccesibile grupuri de oameni. Tot în 1990, preşedintele american George H. W. Bush inița o acțiune militară în Golful Persic, cunoscută sub numele de operațiunea „Furtună în deşert". Aceste două evenimente, în aparență fără legătură între ele, au avut un puternic impact asupra Trupului lui Cristos. Cum? Dumnezeu s-a folosit de amândouă pentru a atrage atenția Bisericii Sale asupra lumii musulmane – o lume a cărei populație pretindea a fi, la vremea respectivă, o cincime din omenire şi care nu avea practic nicio mărturie a Evangheliei. În următorii douăzeci de ani, o succesiune de evenimente la nivel mondial a atras şi mai mult atenția nu doar asupra lumii musulmane în general, ci în special asupra lumii musulmane arabe.

Cuvinte pe care nu le mai folosisem înainte au devenit parte a vocabularului nostru zilnic: Coran, Allah, *burqa*[1], jihad[2].

---

[1] *Burka* sau *burqa* este o haină purtată de femei în unele tradiții islamice, pentru a le acoperi în întregime trupurile în locurile publice, vestimentația incluzând acoperitoarea capului, plus voalul de pe față (n.tr.).

[2] Jihadul sau „războiul sfânt" este străduința musulmanului, în particular, și a comunității musulmane, în general, de a extinde calitativ sau cantitativ religia islamică, modul ei de viață individuală și organizarea socială care decurge din ea (n.tr.).

Conștientizarea și preocuparea privind existența acestui miliard de oameni care trăiau după legea islamică au atins cote fără precedent. Au fost tipărite pe bandă rulantă cărți despre islam, cultura arabă şi felul în care îți poți împărtăși credința cu un musulman. Nenumărați creştini de pe fața pământului au început să se roage, să dăruiască şi să plece într-acolo.

În prezent, după douăzeci de ani de eforturi concertate și sporite din partea Bisericii, ştirile transmise la televizor din Orientul Mijlociu par a fi la fel de deprimante ca şi înainte. Oare Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre? Schimbă cât de cât ceva în viețile musulmanilor? Iar dacă da, ce anume? Tocmai acesta este subiectul cărții de față.

Familia noastră locuieşte în Arabia, într-un cartier musulman tipic, de mai bine de doisprezece ani. Dorim să împărtăşim cu voi ceea ce experimentăm în calitate de creştini ce trăiesc „la fața locului" pe teritoriul unei țări islamice. Credem că veți fi foarte încurajați.

Dorim să împărtăşim cu voi ceea ce experimentăm în calitate de creştini ce trăiesc „la faţa locului" pe teritoriul unei ţări islamice.

Aceasta nu este o carte despre islam ca religie propriu-zisă, nici despre cultura arabă, după cum nu este nici o carte despre cum să slujești în lumea musulmanilor, întrucât pe aceste teme s-au scris deja numeroase lucrări excelente. Am vrea să înlocuim perspectiva, refocalizând obiectivul cititorului de la „vedere din satelit" asupra lumii musulmane în general, la analiza detaliată a modului în care Dumnezeu intervine literalmente în viața de zi cu zi a uneia dintre numeroasele comunități islamice, pe parcursul ultimilor ani. În loc să vă prezentăm statistici despre convertirea musulmanilor la Cristos, dorim să vă însoțim într-o plimbare prin decorul specific în care trăim prin intermediul povestirilor, pentru a vă convinge voi înşivă de metodele incredibil de creative, diverse, neaşteptate şi de-a dreptul emoționante prin care Dumnezeu îi atinge pe vecinii noştri

cu Evanghelia lui Isus Cristos. Cuvântul Său se răspândeşte, iar Duhul Său confirmă Adevărul în inimile lor în chip cât se poate de veritabil.

Cu toate că povestirile din această carte sunt încurajatoare, înălțătoare, iar uneori chiar hazlii, nu negăm faptul că lumea musulmană este adesea un loc primejdios. Acolo unde locuim, faptul de a conduce un localnic la Cristos constituie o infracțiune pasibilă de pedeapsă. Musulmanii care se convertesc ştiu că, probabil, vor fi persecutați sau chiar ucişi. Şi totuşi, pe an ce trece, tot mai mulți ajung să trăiască ca martori ai lui Cristos în Arabia, iar povestirile de genul acesta devin din ce în ce mai frecvente şi mai numeroase.

Istorisirile ce urmează sunt toate întâmplări din viața de zi cu zi, trăite pe viu de oameni pe care îi cunoaştem personal. Desigur, unele detalii şi toate numele persoanelor şi ale locurilor au fost schimbate pentru a-i proteja pe cei implicați.

Rugăciunea noastră este ca *O ușă pururi deschisă* să aducă slavă lui Dumnezeu, să inspire poporul Său pe drumul de credință al fiecăruia şi să îi încurajeze pe credincioşii de pretutindeni că Lumina plină de iubire a lui Dumnezeu pătrunde în Fortăreața Întunericului. Sperăm, de asemenea, ca aceste povestiri să vă îndemne la mai multă rugăciune pentru lumea musulmană şi la mai multă compasiune față de cei ce trăiesc sub dominația sa, întrucât ele demonstrează că Dumnezeu deschide uşi Evangheliei, confirmă Cuvântul Său, Îşi descoperă iubirea şi câştigă inimi în Arabia.

Da! Dumnezeu *chia*r răspunde la rugăciune şi El *chiar* zideşte Biserica Sa! Dacă porțile iadului nu o vor birui, cum ar putea s-o facă islamul?

Iată ți-am pus înainte o uşă deschisă,
pe care nimeni n-o poate închide.
Apocalipsa 3:8

Capitolul 1

Ușa deschisă

Era o noapte de iarnă din Orășelul din Arabia. Briza răcoroasă a serii era o binevenită schimbare de la temperaturile de peste 50 de grade din zilele de vară. Pe când mergeam târşâit pe străzile neasfaltate, bătătorite şi de formă neregulată, aromele cald condimentate ale cinei, *asha*, veneau dinspre fiecare casă pentru a îmblânzi aerul rece. Trecuse deja de ora nouă şi, în timp ce femeile spălau vasele, copiii, care în mod normal ieşeau afară ca să se mai joace vreo câteva ore înainte de a merge la culcare, aleseseră să se ghemuiască, îmbrăcați cu pulovere şi căciulițe, în fața televizoarelor, unde era mai cald. Liniştea pustie a străzilor îndelung bătătorite amplifica zgomotul înfundat făcut de sandalele mele prin praf. Stelele licărinde păreau că strălucesc mai intens pe cerul întunecat din cauza străzilor neiluminate. Şi luna! O semilună uriaşă, simbolul islamului, părea că atârnă chiar deasupra satului nostru, asemenea firmei unui magazin, ca un semn al proprietății. Inima îmi tresălta de bucurie în timp ce meditam unde mă aflam şi ce urma să fac în acea seară. Aici, sub domnia suverană a Semilunii, mă duceam să port o discuție despre Biblie şi Coran cu femeile din cartier.

„Vino… să aduci şi cărțile!” spuseseră ele. Însă şi mai interesant era faptul că o spuneau adesea. În mai puțin de optsprezece luni de la sosire, familia noastră reuşise să împărtăşească Vestea cea Bună cel puțin o dată absolut tuturor prietenilor noştri din cartier, iar Dumnezeu confirma veridicitatea Cuvântului Său

✣

În mai puţin de optsprezece luni de la sosire, familia noastră reuşise să împărtăşească Vestea cea Bună cel puţin o dată absolut tuturor prietenilor noştri din cartier

✣

în viețile fiecăruia dintre ei. Era incredibil felul în care El a deschis uşile, iar totul pornise într-un mod cu totul neaşteptat, de la o întâmplare cât se poate de banală.

Tocmai ne mutaserăm în cartier şi nu depuseserăm prea mult efort să ne cunoaştem vecinii, întrucât aveam mai întâi nevoie de ceva timp ca să ne adaptăm la modul de viață de acolo. Nu exista un sistem de aprovizionare cu apă al oraşului, prin urmare, rezervorul situat pe acoperiş trebuia să fie umplut cu ajutorul unei cisterne de apă tot la cinci, şase zile. Dimineața filtram apa de băut şi o puneam la frigider să se răcească. Frigiderul nu prea făcea față căldurilor din deşert, de aceea cumpăram doar puține alimente o dată pentru a evita alterarea lor. În acele prime săptămâni părea că nimic nu funcționează cum ar fi trebuit sau, mă rog, nu aşa cum eram noi obişnuiți. Cuptorul nu avea un dispozitiv de măsurare a temperaturii; nu avea decât butoanele „închis" sau „deschis", drept pentru care pregătirea mâncării devenise brusc o nouă provocare. Prima serie de rufe au fost sfâşiate de maşina de spălat, ceea ce ne-a limitat şi mai mult garderoba. Vreo două zile nu am reuşit să tragem apa la toaletă, iar țevile de la bucătărie şi baie erau înfundate cu gunoi, jucărele şi zdrențe de la chiriaşii care locuiseră înaintea noastră. Ştiind că ospitalitatea joacă un rol foarte important în cultura arabă, părea că nu prea avea rost să facem cunoştință cu vecinii până ce nu aveam o casă decentă în care să-i invităm. După salutul de început şi un schimb de amabilități, este politicos să spui: „*Taali bayti*" [Veniți în vizită], iar noi doream să fim pregătiți atunci când oferta ne era acceptată. Însă mai era un motiv pentru care încă nu făcuserăm cunoştință cu vecinii, iar acest lucru nu aveam să-l aflăm decât mai târziu.

Se pare că *mutawwa*[1] îi avertizaseră pe localnici cu privire la noi. În calitate de învăţători religioşi care oferă îndrumare şi asistenţă spirituală, îşi avertizaseră turma că străinii care vin să lucreze în Arabia sunt misionari creştini trimişi pentru a le înşela copiii, pentru a aduce imoralitatea, pentru a distruge familiile şi ţara lor şi pentru a corupe societatea islamică în general. Desigur, este adevărat că eram (şi suntem) misionari creştini, însă intenţiile noastre erau diametral opuse acelei descrieri. Această prejudecată a fost primul obstacol pe care Dumnezeu l-a depăşit pentru noi.

Înainte de a sosi în Orăşel, eu şi soţul meu, Mike, a trebuit să îndeplinim anumite cerinţe impuse de conducerea misiunii noastre, pe lângă studiul zilnic al Bibliei, pentru a ne pregăti să lucrăm în lumea musulmană. Am citit cărţi despre islam şi despre probleme de interferenţă culturală, iar Mike a avut parte de o foarte concretă experienţă intrând în contact cu o categorie de populaţie musulmană de pe teritoriul Statelor Unite. Istoria misiunilor în rândul musulmanilor de pretutindeni părea foarte descurajantă la vremea respectivă. În trecut, lucrătorii creştini sacrificaseră foarte multe; ei lucraseră din greu ani în şir, îşi petrecuseră chiar toată viaţa, fără a obţine, în aparenţă, cine ştie ce rezultate. În perioada respectivă, Biserica Evanghelică în general nu prea avea cunoştinţe despre lumea musulmană. Erau foarte puţini misionari şi sprijinul în rugăciune, slăbuţ.

Însă, prin anii ’90, datorită interesului stârnit de „Fereastra 10/40” şi de titlurile principale ale ziarelor ce vorbeau despre operaţiunea „Furtună în deşert”, această situaţie s-a schimbat. Faţa Bisericii de pretutindeni s-a întors pentru a privi la masele neevanghelizate de oameni, aflate sub dominaţia islamului. Mulţimi de creştini de pe toată faţa pământului au început să se

[1] Termenul *mutawaa* are mai multe sensuri posibile. Se poate referi la un învăţător care iniţiază pe alţii în învăţătura Coranului, dar are şi sensul de voluntar sau îndrumător nesalarizat. Folosit la plural, el poate desemna membrii poliţiei religioase care se asigură că prescripţiile Coranului sunt respectate de toată comunitatea (n.ed.).

roage, iar lucrurile au început să se mişte. Discipoli ai lui Cristos au început să găsească modalități de a deveni rezidenți în țări musulmane, unde activitatea misionară este interzisă prin lege şi constituie o infracțiune pasibilă de pedeapsă. Dumnezeu a început să deschidă uşi ce înainte fuseseră bine încuiate. Credem că experiența noastră din Arabia este rezultatul direct al intensificării rugăciunii de mijlocire pentru musulmani şi pentru misionarii trimişi în mijlocul musulmanilor făcute de Biserica de pretutindeni. Pentru noi, uşa către vecinii noştri a început să se deschidă încet, pe neaşteptate, grație pretextului umil al unei maşini care se încăpățâna să nu pornească.

✣
Credem că experienţa noastră din Arabia este rezultatul direct al intensificării rugăciunii de mijlocire pentru musulmani şi pentru misionarii trimişi în mijlocul musulmanilor.
✣

Într-o dimineață, pe când îl îmbrăcam pe Tim, fiul nostru de trei anişori, soțul meu, Mike, şi cu mine am observat că motorul unei maşini aflate afară dă să pornească şi moare, în repetate rânduri. Fiind din tinerețe un „pasionat de motoare”, Mike a ieşit, fireşte, să vadă despre ce era vorba.

A păşit în curtea cu pietriş, scăldată de un soare cald, de iarnă, ieşind din casa noastră construită din plăci de beton. După câțiva paşi a ajuns la poarta din metal ce permitea intrarea în curtea noastră printr-un zid înalt de peste doi metri. Toate casele din beton erau înconjurate de ziduri de beton, oferind astfel intimitate femeilor care trebuiau să iasă din casă pentru a întinde rufele sau pentru a merge la bucătărie, care, de obicei, era o construcție separată.

Mirosul de mâncare gătită era considerat a fi neplăcut în casă, prin urmare, se ardea tămâie în toate încăperile locuite pentru a degaja un parfum plăcut şi primitor. Mike simțea în aer mirosul tămâierii de după micul dejun, în timp ce ieşea pe drumul prăfuit.